

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **K A P P A - P, spol. s r. o.**, IČO: 61325333,
sídlem Sibiřská 143, 403 31 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Radkem Vachtlem., advokátem,
sídlem Laubova 1729/8, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**, územní pracoviště v Ústí nad Labem,
sídlem Dlouhá 3359, 400 21 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce se žalobce po změně petitu při jednání soudu konanému dne 9. 12. 2020 domáhal toho, aby soud určil, že postup žalovaného při daňové kontrole vyjádřený

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v protokolu o seznámení s výsledky kontrolních zjištění ze dne 11. 6. 2018 byl nezákonný, čímž došlo k porušení práva žalobce na objektivní zjištění skutkového stavu věci. Žalobce se dále domáhal toho, aby soud uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce popsal, že žalovaný u žalobce zahájil dne 22. 6. 2017 daňovou kontrolu. Ještě před zahájením daňové kontroly žalovaný vydal dne 15. 5. 2017 celkem 25 zajišťovacích příkazů, proti nimž podal žalobce odvolání, která byla Odvolacím finančním ředitelstvím zamítnuta a napadené zajišťovací příkazy byly potvrzeny. Zdůraznil, že žalovaný po vydání zajišťovacích příkazů pokračoval v daňové kontrole a dne 11. 6. 2018 seznámil žalobce s výsledky kontrolních zjištění. Z výsledků kontrolních zjištění je zřejmé, že žalovaný se vůbec nezabýval oprávněnými námitkami žalobce a vůbec se s nimi v průběhu řízení nevypořádal. Uvedl, že podal k výsledkům kontrolního zjištění rozsáhlé vyjádření, kde shrnul svoje námitky a označil, v čem spatřuje nezákonnost postupu žalovaného. Žalobce vyjádřil obavy, že žalovaný se nebude jeho námitkami zabývat a bude dále postupovat v nezákonném jednání. Dle názoru žalobce je postup správce daně vyjádřený v protokolu o seznámení s výsledky kontrolních zjištění nezákonný a žalobce je oprávněn podat žalobu proti tomuto nezákonnému zásahu.
3. Nezákonnost postupu spatřoval žalobce v tom, že žalovaný nerespektoval obecnou právní zásadu „v pochybnostech mírněji“, resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp. in dubio pro libertate), na základě které musí být v případě existence více možných výkladů nejednoznačné právní úpravy (tj. v posuzovaném případě především výklad pojmu podmínky náležité obezřetnosti při obchodování se subjekty, které se měly dopustit daňového podvodu) ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu.
4. Zdůraznil, že ke zneužití práva dochází v případě splnění dvou kumulativních podmínek: (1) ze všech objektivních okolností případu musí vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění a (2) získání daňového zvýhodnění by přes naplnění formálních požadavků platných právních předpisů bylo v rozporu se sledovaným cílem. Jedině za splnění obou těchto podmínek může být naplněn požadavek, aby byla objektivní analýza zákazu zneužití práva v rovnováze se zásadami právní jistoty a ochranou legitimního očekávání. Pokud se žalovaný zabýval existencí daňového podvodu a popisuje jednotlivá zjištění, včetně konstatování, že *„lze tak konstatovat existenci podvodů na DPH v smyslu judikatury SDEU i NSS“*, nevyjádřil se dle žalobce k tomu, zda zjištěné skutečnosti, označované jako „podvod na DPH“, splňují výše uvedené podmínky, na která odkazuje judikatura Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.
5. Žalobce konstatoval, že nevěděl a ani nemohl vědět, že jeho dodavatelé neodvádějí ze vzájemných obchodních transakcí daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Zdůraznil, že za činnost dodavatelů nemůže neomezeně ručit a není možné na něj přenášet daňovou odpovědnost. Poukázal na to, že v trestním řízení byl jednatel žalobce v postavení svědka, což vypovídá o tom, že do žádné trestné činnosti nebyl on ani žalobce zapojen. Pokud by se jednalo o nějakou propojenou organizovanou skupinu, nepochybně by čelil jednatel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo žalobce trestnímu stíhání. Upozornil na to, že dosud zjištěné skutečnosti nevedly orgány činné v trestním řízení k jakémukoliv opatření. Poukázal na to, že není obchodníkem s pohonnými hmotami, ale je pouze konečným spotřebitelem, který podniká v odvětví silniční motorová doprava a který se snaží nakupovat efektivně pohonné hmoty pro svá motorová vozidla. Žalobce nemá jakoukoliv možnost zjistit, a to z důvodu mlčenlivosti žalovaného, zda jeho dodavatelé odvádí DPH na výstupu, či nikoliv. Tato skutečnost chrání jeho dobrou víru, což vyplývá i z judikatury Soudního dvora Evropské unie. Tato skutečnost zároveň vylučuje jakýkoliv úmysl žalobce směřující ke krácení daně. Zásadní podle žalobce také bylo, že dodavatelské společnosti nebyly v době prodeje pohonných hmot v rejstříku nespolehlivých plátců, platby probíhaly hotově, a tudíž žalobce jako odběratel neručí za DPH z poskytnutých dodávek pohonných hmot.

6. Uvedl, že všechny dosud učiněné kroky ze strany žalovaného považuje žalobce za zjevnou a nepřiměřenou šikanu. Předmětem žaloby je postup žalovaného, který se nevypořádal s námitkami žalobce a neustále otrocky opakuje stejné skutečnosti, které již žalobce v rámci předložených důkazů vyvrátil. Správce daně neustále odkazuje na několik důkazů vyplývajících z trestního řízení, které je vedeno proti jiným osobám a které nemají v daňovém řízení odpovídající důkazní hodnotu. Podle zjištění žalobce v trestní věci nebylo dosud rozhodnuto a důkazy navržené v rámci trestního řízení nebyly trestním soudem provedeny a přijaty. Poznamenal, že žalovaný vychází při zjišťování daňové povinnosti žalobce z podnětu Policie České republiky. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že je nutné za všech okolností cítit ústavně zaručenou zásadu presumpce neviny a není možné, aby jiný orgán, který převezme nějaké důkazy z trestního řízení, činil za orgány činné v trestním řízení skutkové a právní závěry o vině obviněných osob a dále o tom, že se odehrál skutkový děj tak, jak to policie popisuje. To by dle žalobce trestní řízení mohl rovnou vést finanční úřad a nemusela by zde být policie. Upozornil na to, že jednatel žalobce nikdy nedal souhlas k tomu, aby jeho svědecká výpověď byla poskytnuta jiným správním orgánům. Namítal, že důkazy, na které žalovaný odkazuje, jsou pořízeny nezákonným postupem.
7. Dále uvedl, že byl vyzván, aby předložením relevantních důkazních prostředků prokázal, že je oprávněn k nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění deklarovaných v evidencích pro účely DPH za zdaňovací období duben 2014 až duben 2016 ve smyslu § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Namítal, že výzva k prokázání skutečností je z hlediska prokázání rozhodných skutečností naprosto nepřezkoumatelná, neboť žalovaný nečiní rozdíl mezi důkazním břemenem ve vztahu ke vzniku nároku na odpočet a důkazním břemenem ve vztahu ke zneužití práva a účasti na daňovém podvodu, a proto je výzva zcela procesně chybná a nepřezkoumatelná. Zdůraznil, že daňovými doklady prokázal vznik nároku na odpočet a prokázal všechny skutečnosti, které tvrdil a doložil. Pokud měl žalovaný pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokladů, tak to musí žalobci sdělit, a hlavně musí sdělit důvody, proč tyto pochybnosti má, což však z výzvy nevyplývá. Naopak z výzvy dle žalobce plyne, že žalovaný chce prokazovat skutečnosti, které vyvrací zneužití práva či účast na daňovém podvodu. Přitom důkazní břemeno v této záležitosti je již pouze na žalovaném.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný uvedl, že u žalobce byla již daňová kontrola ukončena a byly vydány dodatečné platební výměry, a žalobce tedy může pouze požadovat, aby soud určil, že zásah byl nezákonný. Poukázal na to, že z žaloby není zřejmé, o kterém úkonu správce daně má soud určit, že byl nezákonný, neboť žalobce neoznačil za nezákonný zásah daňovou kontrolou ani žádný konkrétní úkon v rámci daňové kontroly. Pokud žalobce považuje za nezákonný výsledek kontrolního zjištění, musel by namítat, že neexistovaly důvody pro provedení takového úkonu nebo při jeho provedení došlo k vybočení ze zákonem daných mantinelů, což ovšem žalobce netvrdí. Žalovaný poukázal na to, že výsledek kontrolního zjištění je zachycen v protokolu a z jeho obsahu neplyne nic, co by nasvědčovalo, že by žalovaný vybočil ze zákonných procesních mantinelů. Vzhledem k tomu, že již byly vydány dodatečné platební výměry, mohl proti nim podat žalobce odvolání, což ostatně učinil. Samotná okolnost, že žalobce má jiný názor na rozložení důkazního břemene a nesouhlasí s některými úvahami správce daně uvedenými ve výsledku kontrolního zjištění, dle žalovaného neznamena, že by výsledek kontrolního zjištění zasáhl do jeho práv a nadto tak intenzivním a neproporcionálním způsobem, že by jej bylo možno kvalifikovat jako nezákonný zásah. Výsledek kontrolního zjištění není úkonem, na jehož základě by byl žalobce k něčemu nucen a který by žalobci stanovoval daňovou povinnost.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že argumentaci žalovaného považuje za účelovou a právně bezvýznamnou. Naopak žaloba je dle jeho přesvědčení zcela důvodná a je jedinou možností žalobce, jak zastavit kvůli žalovaného, kterou prezentuje po celou dobu daňového řízení. Zdůraznil, že žaloba a její petit jsou dostatečně určité a reagovali na aktuální situaci, která ke dni podání žaloby v daňovém řízení panovala. Za situace, kdy v mezidobí přes námítky žalobce pokračoval žalovaný v právní věci a vydal dodatečné platební výměry, tak na tuto novou situaci bude žalobce procesně reagovat. Sama tato skutečnost však vypovídá o tom, že žalovaný nerespektuje zásady právního státu a spravedlivého daňového procesu a vůbec nereaguje na oprávněné námítky žalobce.

Ústní jednání

10. Právní zástupce žalobce při jednání konaném dne 9. 12. 2020 uvedl, že podnětem k podání žaloby byla skutečnost, že žalovaný vyzval žalobce, aby se seznámil s podklady kontrolních zjištění. To žalobce učinil, k věci se vyjádřil a navrhl doplnění dokazování. Byl toho názoru, že žalovaný se s vyjádřením žalobce nijak nevypořádal a navrhované důkazy neprovedl a bez dalšího vydal platební výměry. V tomto postupu žalovaného spatřoval žalobce nezákonný zásah. Byl přesvědčen o tom, že za situace, kdy předložil rozsáhlá skutková tvrzení a četné návrhy důkazů a žalovaný se těmito skutečnostmi nezabýval, došlo k porušení jeho procesních práv a zásahu do jeho práv. Navrhl, aby soud žalobě ve znění upraveného petitu plně vyhověl.
11. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání konstatoval, že byly vydány v předmětné věci platební výměry a bylo podáno odvolání, o kterém bylo rozhodnuto. Poukázal na to, že odvolací námítky žalobce byly odvolacím orgánem vypořádány a odvolání bylo zamítnuto. Dále pověřený pracovník žalovaného zdůraznil, že nezákonný zásah musí zasáhnout do subjektivní sféry subjektu, pokud zásah nepokračuje, nemůže se správní orgán dopouštět nezákonného zásahu. Zásahem můžou být pouze ty nejzásadnější úkony zasahující do sféry daňového subjektu, jako je např. nezákonná opakovaná daňová Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontrola, kontrola podobající domovní prohlídce apod. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že daňové řízení nelze rozkouskovat do desítek dílčích úseků a úkonů, které by bylo možné napadat zásahovou žalobou. Zdůraznil, že samotný průběh daňového řízení dokazuje, že žalobce měl možnost řešit případná procesní porušení jeho práv, a to v rámci odvolacího řízení proti platebním výměrům. Uvedl, že ne každé porušení procesních práv je nezákonným zásahem. Poukázal na akcesoritu žaloby proti nezákonnému zásahu ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správních orgánů. Zdůraznil, že ukončení daňové kontroly, kdy dojde k ukončení zásahu do sféry daňového subjektu, nemůže být nezákonným zásahem. Nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tvrzeními a důkazními návrhy po seznámení s obsahem kontrolních zjištění, jelikož se žalovaný vypořádal téměř se všemi námitkami a došlo i k doplnění dokazování. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

12. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu může být zahájení i provádění daňové kontroly nezákonným zásahem, proti kterému je možno se bránit zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zásahovou žalobou přitom „... lze brojit proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly, zejména proti konkrétním excesům ze zákonných mezí při zásazích do soukromé sféry daňového subjektu, například při zjišťování skutečností a zajišťování důkazů v podnikatelských prostorách, event. obydlí daňového subjektu postupem podle § 86 odst. 4 ve spojení s § 81 odst. 1 daňového řádu“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, publ. pod č. 3566/2017 Sb. NSS). Jde tedy vesměs o mimořádně invazivní úkony správce daně typu prohlídek v podnikatelských prostorách, provádění místního šetření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 1 Aps 1/2008-59), nebo zásahy do práva na informační sebeurčení podnikatele (srov. k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, kde šlo o dlouhodobé zadržování dokumentů obchodní společnosti).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. V dalším odůvodnění vycházel zdejší soud ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Afs 304/2019-39, publ. pod č. 3974/2020 Sb. NSS. Je třeba si uvědomit, že zásahová žaloba není univerzálním prostředkem ochrany proti jakémukoli úkonu správního orgánu, který se žalobci nelíbí. Právě naopak, je subsidiárním prostředkem ochrany, a to buď vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů, nebo vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví. Jinak řečeno, zásahová žaloba plní roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95, Nejvyšší správní soud upozornil na skutečnost, že ne každá nezákonnost při provádění daňové kontroly představuje nezákonný zásah. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, publ. pod č. 3566/2017 Sb. NSS, potvrdil, že pomocí zásahové žaloby „... nelze docílit ‚předstižného‘ posouzení zákonnosti takových jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž by na základě zjištění z daňové kontroly byla stanovena daň“. Extenzivní výklad pojmu zásah by umožnil rozložit daňové řízení na nespočetnou řadu individuálních zásahů, které by mohl daňový subjekt napadnout nespočtem zásahových žalob. Zásahová žaloba však nemá „štěpit“ jednotlivé úkony správního či daňového řízení do desítek či stovek různých zásahů. Samostatný přezkum takových úkonů ve správním soudnictví by snadno mohl nepřiměřeně prodloužit, ba dokonce v některých případech i zhatit cestu ke konečnému rozhodnutí o věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007-256, ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016-51, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 292/2019-29).
16. V již citovaném rozsudku č. j. 10 Afs 304/2019-39 Nejvyšší správní soud shrnul, že „... ochrana poskytovaná zásahovou žalobou v průběhu daňové kontroly může úspěšně směřovat jen proti takovým úkonům či postupům správce daně, které mají samy o sobě zcela zásadní dopad do právní sféry daňového subjektu, a současně není spravedlivé a ústavně konformní požadovat po žalobci, aby s obranou proti takovýmto úkonům vyčkal až na žalobu směřující proti rozhodnutí o daňové povinnosti samotné. Jak tuto judikaturu velmi příhodně shrnul Ústavní soud, třeba odlišit na jedné straně procesní úkony správního orgánu, jejichž účinek se může (mimo samotný průběh řízení) ve sféře účastníka projevit jen v souvislosti s výsledným rozhodnutím, a naproti tomu na straně druhé procesní úkony či opomenutí správního orgánu, jejichž důsledek se neprojeví nutně v podobě výsledného rozhodnutí, ale které jsou způsobilé účastníka zasáhnout samy i jinak než prostřednictvím takového rozhodnutí“ (náleze [Ústavního soudu] ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, ZCZ, body 32 a 33). Jen proti posléze uvedené skupině lze připustit zásahovou žalobu. Naproti tomu proti procesním úkonům správního orgánu, které nemohou dotčenou osobu zasáhnout samostatně, ale až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí, je soudní ochrana poskytována až prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz shodně náleze [Ústavního soudu sp. zn.] III. ÚS 2383/19, bod 35).“
17. Nezákonná daňová kontrola a s ní spojené požadavky jsou ve svém celku ve vztahu k daňovému subjektu zpravidla natolik invazivní, že lze hovořit o přímém zkrácení na právech ve smyslu § 82 s. ř. s. Bez poskytnutí ochrany proti probíhající nezákonné daňové kontrole formou žaloby podle § 82 s. ř. s. by byly kontrolované subjekty ponechány napospas možné svévoli veřejné moci, zejména pokud by kontrola nevyústila v žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní rozhodnutí, které by bylo možné napadnout (základní) žalobou proti rozhodnutí upravenou v § 65 násl. s. ř. s. (srov. již citovaná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 144/2004-110 a 1 Afs 183/2014-55).

18. Takový zásah (nezákonnost daňové kontroly jako celku nebo nepřijatelné průtahy spojené s daňovou kontrolou) žalobce netvrdí. Nebrojí proti daňové kontrole jako takové, neříká, že neměla být vůbec zahájena (např. s ohledem na prekluzi daň stanovit, nebo s ohledem na to, že by šlo o protizákonně opakovanou daňovou kontrolu), netvrdí ani nezákonnou nečinnost žalovaného při kontrole. Žalobce namísto toho polemizuje se závěry správce daně, tvrdí, že nebyl účasten podvodu na DPH a že řádně prokázal svá tvrzení, a proto nemá dojít k doměření daně.
19. Ve světle všech výše uvedených východisek je podle názoru zdejšího soudu zjevné, že skutečnosti, že žalovaný v případě žalobce nepoužil zásadu in dubio mitius při výkladu pojmu podmínky náležité obezřetnosti při obchodování se subjekty, které se měly dopustit daňového podvodu, že žalovaný nevzal v úvahu žalobcem uváděné skutečnosti, že se se nevypořádal se všemi relevantními tvrzeními žalobce, že žalovaný bere za prokázanou svoji základní a nesprávnou verzi skutkového stavu a všechny důkazy, které ji vyvrací, zcela pomíjí, že žalobce prokázal vznik nároku na odpočet daně a že prokázal všechny skutečnosti, které tvrdil, nemají samy o sobě tak zásadní dopad do žalobcovy právní sféry a nebyly natolik masivními, invazivními ani excesivními, aby mohly naplnit kritéria nezákonného zásahu. Obsahem žaloby je totiž zjevný nesouhlas žalobce se závěry žalovaného, podle nichž měl být žalobce účasten podvodu na DPH a podle nichž by měla být žalobci doměřena daň. Seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění, postup žalovaného v průběhu daňové kontroly, hodnocení skutkového stavu a vypořádání se s důkazními návrhy a tvrzeními žalobce představuje ve smyslu citované judikatury toliko procesní postup žalovaného, který není způsobilý zasáhnout žalobce samostatně, ale až v návaznosti na výsledné rozhodnutí o stanovení daně.
20. Všechny výše uvedené skutečnosti, které žalobce vznáší v žalobě, může žalobce v případě doměření daně namítat v rámci odvolání, což ostatně, jak shodně tvrdí žalobce i žalovaný, žalobce učinil. Nepomůže-li mu odvolací orgán, může se proti procesním pochybením daňových orgánů bránit v žalobě proti rozhodnutí. Podle názoru soudu proto není namístě poskytovat žalobci soudní ochranu samostatně prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, nýbrž až následně prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.).
21. Soud k návrhu žalobce v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem vedeným pod sp. zn. 15 Af 87/2017, neboť obsah daného spisu krajského soudu nemohl mít žádný vliv na závěr soudu o nedůvodnosti žaloby žalobce. Ze stejného důvodu soud k návrhu žalovaného neprovedl dokazování rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2019, č.j. 22407/19/5300-2240041-711776.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že se žalovaný nedopustil tvrzeného nezákonného zásahu. Soud tedy vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. prosince 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.